

ב"ל (תל-אביב-יפו) 17199-09-12 - משה שמעון פרינטה נ' המוסד לביטוח לאומי ואח'

ב"ל (תל-אביב-יפו) 17199-09-12 - משה שמעון פרינטה נ' המוסד לביטוח לאומי ואח' מחוזי עבודה תל-אביב-יפו
ב"ל (תל-אביב-יפו) 17199-09-12

משה שמעון פרינטה

ע"י ב"כ עו"ד ברק נבות

נגד

1. המוסד לביטוח לאומי

ע"י ב"כ עו"ד ספורטה

בית דין אזורי לעבודה בתל-אביב-יפו

[09.01.2013]

כב' השופט שמואל טננבוים, סגן נשיא

פסק דין

1. זהו ערעור לפי סעיף 213 לחוק הביטוח הלאומי [נוסח משולב], התשנ"ה - 1995 על החלטת הוועדה לעררים (אי כושר) מיום 6.8.12 אשר קבעה כי המערער איבד 60% מכושרו להשתכר. תשתית העובדתית

2. המערער יליד 1974, סובל ממספר מחלות קשות אשר מגבילות אותו בחיי היום-יום ובכלל. נכותו הרפואית עומדת על 70% (זמני) מיום 1.1.12 ועד ליום 31.12.12.

3. הועדה קבעה בהחלטתה מיום 6.8.12 כי המערער איבד 60% מכושרו להשתכר. את החלטתה נימקה כדלקמן: "הועדה עיינה במסמכים שבתיק וראיינה את התובע שהגיע בלווית עו"ד.

מדובר בתובע יליד 1974 אשר אובחן ע"י ועדה רפואית לעררים כסובל ממצב לאחר השתלת מח עצם - 60% עודף משקל - 10% CTS ימין - 5% כף יד שמאל - 10%.

הועדה שמעה את המערער ובא כוחו ומתברר כי מדובר בחולה שסבל מלימפומה שהתגלתה בשנת 2010. עבר סידרה של טיפולים כולל השתלה עצמונית של מח עצם ונמצא כרגע ברמיסיה.

המערער התלונן בעיקר על כאבים ונמצא במעקב של מרפ' כאב ואף נמצא לאחרונה בטיפול נפשי.

הוועדה קובעת כי נדודי השינה וכאביו ובהתחשב בתלונותיו אודות בעיה מסוימת בזכרון המערער כשיר לעבודה בהיקף חלקי ועבודות החוזרות על עצמן בתעשייה קלה או אף בעבודות בשירותים כגון עבודות שמירה בפתח מרכול - הכל בהיקף חלקי בשיעור 60% עד תם האחוזים הרפואיים"

על החלטה זו הוגש הערעור שלפני.

טענות הצדדים

4. לטענת המערער, שגתה הועדה בכך שלא לקחה בחשבון את מכלול בעיותיו הרפואיות (סרטן ברמיסיה, השתלת מח עצם ומצבו הנפשי הקשה), גילו הצעיר, העדר השכלה (10 שנות לימוד) והעייפות הרבה ממנה הוא סובל כתוצאה ממכלול בעיותיו. עוד נטען כי הוועדה לא קיימה דיון נפרד תוך התייחסות לנדרש ממנה באשר לכושרו של המערער להשתכר.
5. במועד הדיון שהתקיים בפני כב' הרשם סילורה הוסיף ב"כ המערער טען כי מדובר בצעיר בן 37 שחלה במחלת סרטן, עבר השתלת מח עצם. יש לו 10 שנות לימוד. המערער ביקש הענקת אי כושר בשיעור 100% ואפילו באופן זמני כדי שינסה לפנות לשיקום, שימצאו לו עבודה. באשר לדו"ח פקידת השיקום מציין ב"כ המערער כי בדו"ח לא מציין נושא הנכות הנפשית אשר הוענקה למערער. בנוסף, מהדו"ח עולה כי אף מקום עבודתו הקודם (מפעל משפחתי), לא מצא לנכון להמשיך ולהעסיק את המערער וזאת נוכח מכלול בעיותיו הרפואיות, מצבו הנפשי והעייפות הרבה ממנה הוא סובל בעקבות העדר שינה וחולשה מהם הוא סובל נוכח מגוון מחלותיו הקשות.
6. לפיכך מתבקש בית הדין להחזיר את עניינו של המערער לוועדת אי הכושר על מנת שתיתן התייחסות ראוייה ומנומקת למצבו ותשקול בשנית הענקת אי כושר ואפילו באופן זמני.
7. המשיב סבור שלא נפל פגם משפטי בהחלטת הועדה לענין כושרו של המערער. הועדה התייחסה לטענות המערער והתבססה בהחלטתה על החלטת הועדה הרפואית לעררים תוך התייחסות נפרדת לכל ליקוי. הועדה מתייחסת לגילו של המערער ומציינת כי מדובר בתובע יליד 1974, הועדה מודעת למצבו הרפואי ולענין השתלת מח עצם מציינת שנמצא כרגע ברמיסיה. בפני הועדה עמד המידע השיקומי וכן חוות דעת רופא מוסמך. מפנה את ביה"ד לדו"ח פקידת השיקום מיום 9.1.12 ולחוות דעת רופא מוסמך מיום 9.1.12.
8. כמו כן הועדה מוצאת כי קיים אי כושר חלקי בשיעור של 60% לפיכך סבור המשיב שבנסיבות הענין הגיעה הועדה למסקנה אשר אינה מצדיקה את התערבות ביה"ד ולפיכך יש לדחות את הערעור.
- דיון והכרעה
9. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות. להלן אפרט את נימוקי הכרעתי.
10. על פי סעיף 213 לחוק, החלטות הועדה לעררים ניתנות לערעור בשאלה משפטית בלבד בפני בית דין אזורי לעבודה. בית הדין לא יתערב בממצאיה המקצועיים של הוועדה, כל עוד היא ממלאת את תפקידה בהתאם לחוק ולתקנות וכנדרש מועדה מעין-שיפוטית. במסגרת סמכותו, בוחן בית הדין אם הועדה טעתה בשאלה שבחוק, חרגה מסמכותה, הסתמכה על שיקולים זרים או התעלמה מהוראה המחייבת אותה (עב"ל 100014/98 הוד נ' המוסד לביטוח לאומי, פד"ע לד 213).
- נפסק, כי נקודת המוצא של הועדה לקביעת דרגת אי הכושר, אמורה להיות כי ליקוייו הרפואיים של המערער כפי שנקבעו על ידי הועדה הרפואית או הועדה הרפואית לעררים, מבטאים דרגת אובייקטיבית של אי כושר על פי נסיבותיו האישיות של המבוטח. הנסיבות האישיות הינן למשל ביכולת לחזור לעבודה קודמת, גיל, השכלה ויכולת אינטלקטואלית ופיסית (עב"ל 327/03 מוהרה נ' המוסד מיום 15.4.04).
11. בענייננו, כל טענותיו של המערער מופנות נגד שיקול דעתה המקצועי של הוועדה, אשר לבית הדין אין סמכות להתערב בו. על פי ההלכה הפסוקה, בית הדין אינו שם עצמו כמומחה לרפואה, והוא אינו קובע את דרגת אי הכושר של הנפגע מאחר שזהו תפקידה של הועדה.
12. מעיון בפרוטוקול הוועדה מיום 6.8.2012 עולה כי תלונות המערער ובא כוחו נשמעו לפני הוועדה. הוועדה התייחסה והיתה מודעת לכל סעיפי הליקוי שנקבעו למערער והעריכה, עפ"י שיקול דעתה המקצועי וסמכותה, כי המערער איבד 60% מכושרו להשתכר. קביעת הוועדה הינה עניין המבוסס על שיקול דעתה המקצועי.
13. בנוסף, החלטת הוועדה עולה בקנה אחד עם המלצת הרופא המוסמך מיום 9.1.12 קבע כי המערער מסוגל לעבודה חלקית בתנאים מיוחדים (ללא מאמץ פיזי) וכן עם המלצת פקידת השיקום מיום 9.1.2012 שקבעה כי יש לראות את המערער כמי שאיבד חלקית את כושרו להשתכר.
14. לא מצאתי, אפוא, כי נפלה במקרה זה טעות משפטית, המצדיקה את התערבותו של בית הדין.
- סוף דבר
15. הערעור נדחה.
- אין צו להוצאות.
- ניתן היום, כ"ז טבת תשע"ג, (09 ינואר 2013), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.